

A kirobbanóan sikeres VÉGZET EREKLYÉI, POKOLI SZERKEZETEK
és GONOSZ FORTÉLYOK kísérőkötetete

Különleges,
illusztrált
kiadás!

Az árnypiac kísértetei

*finep
selection*

CASSANDRA CLARE

SARAH REES BRENNAN • MAUREEN JOHNSON

KELLY LINK • ROBIN WASSERMAN

Az árnypiac kísértetei

CASSANDRA CLARE

SARAH REES BRENNAN

MAUREEN JOHNSON

KELLY LINK

ROBIN WASSERMAN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Hosszú árnyékok

Cassandra Clare és Sarah Rees Brennan

A régi bűnök hosszú árnyékot vetnek.

– angol közmondás –

Az árnypiac, London, 1901

A VASÚTI HÍD HAJSZÁLNYIRA ÍVELT VOLT a Szent Megváltó temploma mellett. A mondénokat sokáig foglalkoztatta a gondolat, hogy lerombolják az épületet a vasút kedvéért, de váratlanul heves ellenállásba ütköztek, így a síneket végül némileg kacifántosabb nyomvonalon fektették le, a templom tornya pedig továbbra is ezüstsírként meredt az éjszakai égbolt felé.

A boltívek, a keresztek és a zörgő sínek alatt nappal mondén piac működött, a város legtöbb fűszeresével. Éjjelente az árnyvilág vette át az uralmat a piac fölött. Vámpírok és vérfarkasok, boszorkánymesterek és tündérek találkoztak a csillagos ég alatt emberi szem számára áthatolhatatlan varázslat rejtekében. Mágikus standjaikat ugyanúgy állították fel a híd alatt meg a keskeny utcákban, mint a mondén kofák a sajátjukat, csak ők persze nem almát meg répát árultak. A sötét boltívek alatt világító bódékra harangokat meg tarkabarka – kígyózöld, lázvíörös és a lángok élénk narancsszínét idéző – szalagokat aggattak.

Zakariás testvér füstölő illatát érezte, közben pedig a vérfarkasok dalát hallgatta a hold távoli szépségéről meg a gyerekeket hívogató tündérek hangját: *gyertek, gyertek!*

Az angol új évben az első piacot tartották, bár a kínaiak még az óévben jártak. Zakariás testvér gyerekkorában jött el Sanghajból, majd tizenhét évesen Londont is otthagya a Néma Város kedvéért, ahol nem tartják számon az idő múlását, csak azt, hogy hány újabb harcos hamvait helyezték végső nyugalomra. Még emlékezett az újévi ünnepekre azokból az időkből, amikor emberként élt. A londoni tojáslikőrtől meg jósnőktől a sanghaji tűzijátékig meg gombócokig.

Londonban most esett a hó. Harapni lehetett a hideg levegőt, mint a friss almát. Zakariás testvér élvezte a hűvös érintést az arcán. A testvérek hangja csak halk zümmögés volt a fejében, így egy kicsit a saját gondolataival foglalkozhatott.

Zakariás küldetésre érkezett, de rászánt egy kevés időt, hogy örüljön Londonnak, az árnypiacnak, egyáltalán annak, hogy a levegőt, amit belélegez, nem terheli halottak pora. Kicsit úgy érezte, mintha szabad volna, és megint fiatal.

Ő ugyan örült, de ez nem jelentette azt, hogy az árnypiac népe is vele örül. Sok olyan alvilágít és a látás képességével rendelkező mondent látott, aki barátságosnak még véletlenül sem nevezhető pillanásokat vetett rá. Ahogy haladt, komor dörmögés vegyült körülötte a beszélgetés egyenletes morajába. Az Alvilág lakói a piac idejére úgy tekintettek, mint amit az angyaloktól loptak el. Láthatólag nem lelkesedtek érte, hogy Zakariás megjelent közöttük. Zakariás a néma testvérek, egy régi csontok között élő testvériségnek a tagja volt. Felesküdtek a visszavonult életre, és a Néma Város porának meg a halottaknak szentelték magukat. Itt senkitől nem lehetett elvárni, hogy

szívesen lásson egy néma testvért, ezeknek az embereknek már egy egyszerű árnyvadász megjelenésétől is a hideg futkosott a hátukon.

Zakariás éppen ezen elmélkedett, amikor egészen meglepő látványosságon akadt meg a szeme. Egy árnyvadászfiú kánkánózott három tündérrel. Charlotte és Henry Fairchild kisebbik fia, Matthew Fairchild volt az. Hátravetette a fejét, szőke haja ragyogott a tűz fényében, és hangosan nevetett.

Zakariás testvér csak egy szemvillanás erejéig gondolkodhatott rajta, hogy Matthew valamilyen varázslat hatása alatt áll-e, mert Matthew máris észrevette őt, és futva elindult felé, faképnél hagyva a három értetlenül bámuló tündért. Nem szoktak hozzá, hogy egy halandó csak úgy félbeszakítsa a táncukat.

Matthew rájuk sem hederített. Zakariás testvérhez érve lelkesen a nyakába ugrott, és bedugta a fejét a csuklyája alá, hogy arcon csókolja.

– Jem bácsi! – kiáltotta vidáman. – Hogy kerülsz te ide?

Árnyvadász Akadémia, Idris, 1899

Matthew Fairchild szinte soha nem jött ki a sodrából. Amikor pedig mégis, igyekezett emlékezetessé tenni az alkalmat.

A legutóbbi ilyen jelenetre két évvel korábban került sor, Matthew kurta akadémiai pályafutásának idején. Matthew szerint az Árnyvadász Akadémián démonokkal küzdő tökéletes fafejeket képeztek. Úgy kezdődött, hogy a fél iskola összegyűlt az egyik toronyban, és onnan nézték a szülőket, akik az erdő felől érkeztek, miután valami incidens történt egy démonnal. Matthew alapvetően jó kedélyét már előzőleg alaposan próbára tették. A legjobb barátját, Jamest tették

felelőssé az esetért, pusztán azért, mert az ereiben történetesen folyt egy csepp, de tényleg elhanyagolható mennyiségű démonvér is, ráadásul megvolt az a – Matthew szerint csodálatosan szerencsés – képessége, hogy árnyékká tudott változni. Jamest kicsapták. A valódi bűnösöket, azt az irdatlan barom Alastair Carstairs meg a bunkó barátait viszont nem csapták ki. Az élet úgy általában, az Akadémia pedig különösen az igazságtalanság netovábbja.

Matthew-nak még arra sem volt alkalmja, hogy megkérdezze Jamest, akar-e a parabataia lenni. Úgy tervezte, hogy nagyon kifinomultan és szertartásosan kérdezi meg, szeretné-e, ha harcostársaként folytatnák, és akkor majd Jamie annyira le lesz nyűgözve, hogy nem tud nemet mondani.

Mr. Herondale, James apja az első szülők között érkezett. Látták, amint bevonul az ajtón, fekete haját összeborzolta a szél és a düh. Kétségkívül volt kisugárzása.

A pár lány, akit felvettek az Akadémiára, kíváncsian méregette Jamest. A fiú egy könyvbe temetkezve csoszogott ide-oda a helyiségben. A frizurája félresikerült, és a viselkedésével nem szerzett barátokat, mégis határozottan emlékeztetett az apjára.

James, az Angyal áldja meg fogalmatlan lelkét, észre sem vette, hogy mindenki rá figyel. Beletörődött, hogy kicsapják, és kétségbeesetten fordult magába.

– Azta! – szólt Eustace Larkspear. – Az azért szép lehet, ha valakinek ilyen apja van.

– Azt hallottam, hogy örült – jegyezte meg Alastair, és élesen felnevetett. – Persze annak is kell lennie, ha elvett egy pokolvérű lényt, és olyan gyerekei születtek, akik...

– Ne! – szólt rá halkan Thomas.

Mindenki őszinte meglepetésére Alastair csak a szemét forgatta, de nem erőltette a dolgot. Matthew maga szeretne volna belefojtani a szót a fiúba, de Thomas most gyorsabb volt, ahhoz pedig, hogy véglegesen elhallgattassa, legalábbis párbajra kellett volna kihívnia. Igazából még abban sem volt biztos, hogy a párbaj hatásos eszköz lenne-e. Alastair nem gyáva, valószínűleg elfogadná a kihívást, aztán csak kétszer annyit beszélne.

Ráadásul a párbaj nem volt éppen Matthew ínyére való. Tudott harcolni, ha kellett, de nem hitt benne, hogy erőszakkal túlságosan sok problémát meg lehetne oldani.

Mármint a világot pusztító démonok problémáján kívül.

Matthew kisietett a toronyból, és rosszkedvűen járta az Akadémia folyosóit. Bár elkötelezte magát a zordon merengés iránt, tudta, hogy kötelessége szemmel tartani Christopher és Thomas Lightwoodot.

Matthew hatéves volt, amikor a bátyja, Charles Buford és az édesanyjuk elutazott egy megbeszélésre a Londoni Intézetbe. Charlotte Fairchild volt a konzul, minden árnyvadászok legfontosabbika, Charlest pedig mindig érdekelte az anyja munkája ahelyett, hogy meggorrolt volna az idegesítő nephilimekre, amiért olyan sokat elraboltak a családi idejéből. Amikor induláshoz készülődtek, Matthew az előtérben zokogott, és nem volt hajlandó elengedni az anyja szoknyáját.

Édesanya akkor letérdelt mellé, és megkérte Matthew-t, hogy vigyázzon az apjára, amíg ő és Charles távol lesznek.

Matthew komolyan vette a feladatát. Az apja zseni volt, és nyomorék, ahogy a legtöbben mondták, mert nem tudott járni. Ha valaki nem tartotta rajta a szemét, gyakran elfelejtett enni is, annyira belemerült a találmányaiba. Édesapa egyáltalán nem boldogult volna

Matthew nélkül, már csak ezért is abszurdnak tűnt, hogy a fiút elküldték az Akadémiára.

Matthew szeretett másokról gondoskodni, és értett is hozzá. Amikor nyolcévesek voltak, Christopher Lightwoodra a laboratóriumban találtak rá, ahol éppen egy édesapa szerint nagyon érdekes kísérletet végzett. Matthew-nak azonban az is feltűnt, hogy hiányzik a laboratórium egyik fala, és gyorsan a szárnyai alá vette Christophert.

Christopher és Thomas első unokatestvérek voltak, lévén apáik testvérek. Matthew nem volt a vérrokonuk, az ő szülei csak szoros barátságot ápoltak Christopher szüleivel, Cecily nénivel és Gabriel bácsival, meg Thomas szüleivel, Sophie nénivel és Gideon bácsival. Édesanyának nem voltak közeli barátai, édesapa családja pedig nem helyeselte, hogy édesanyát konzulnak választották.

James szintűgy Christopher rendes unokatestvérének számított, Cecily néni ugyanis Mr. Herondale húga volt. Mr. Herondale a Londoni Intézetet vezette, és a család eléggé magának valónak mutatkozott. A rosszindulatú emberek szerint azért, mert sznobok voltak, és felsőbbrendűnek gondolták magukat, Charlotte azonban azt mondta, hogy ezek az emberek buták, ugyanis Herondale-ék pusztán azért olyan zárkóztak, mert rengeteg gorombaságot kell kiállniuk, amiért Mrs. Herondale boszorkánymester.

Azért ha valaki egy intézetet vezet, mégsem lehet teljesen láthatatlan. Matthew több korábbi társasági eseményen is találkozott James-szel, és próbálta beszervezni barátjának. A terv általában akkor szenvedett csorbát, amikor Matthew-nak készítése támadt, hogy hozzájáruljon az estély sikeréhez, miközben James inkább egy sarokba húzódva olvasott.

Matthew könnyen barátkozott, és igazából olyankor nem is látta értelmét a dolognak, ha nem jelentett kihívást. Úgy gondolta, hogy

a könnyen szerzett barátokat elveszíteni is könnyű, márpedig ő meg akarta tartani az embereket maga körül.

Meglehetősen kiábrándító volt, amikor James eleinte látható el-lenszenvvel viseltetett Matthew iránt, a fiú azonban idővel megnyerte magának. Maga sem igazán tudta megfeyteni, hogyan, amitől kicsit feszélyezve érezte magát, de James nemrég elnevezte önmagát, Matthew-t, Christophert és Thomast a három muskétásnak meg D'Artagnannak az egyik kedvenc könyve szereplői után. Minden nagyszerű-en alakult azon kívül, hogy nagyon hiányzott édesapa, most viszont kicsapták Jamest, és ezzel vége is lett a szép időeknek. Matthew azért nem feledkezett meg a feladatairól.

Christopher igazán viharos kapcsolatot tartott fenn a tudomány-nal, Fell tanár úr a legutóbbi eset után parancsba is adta Matthew-nak, hogy ne engedje Christophert gyúlékony anyagok közelébe.

Thomas annyira csendes és kicsi volt, hogy rendszeresen elvesztet-ték, mintha valami üveggolyó lenne, márpedig ha magára maradt, elkerülhetetlenül Alastair Carstairs felé sodródott. Rettenetes helyzet volt ez egyetlen pozitívummal: ha elveszett, viszonylag könnyű volt megtalálni. Matthew-nak csak Alastair idegesítő hangját kellett kö-vetnie.

Sajnos azonban ez egyben azt is jelentette, hogy látnia kellett Alas-tair idegesítő arcát.

Ezúttal is gyorsan megtalálta. Az ablakon bámult éppen kifelé, Thomas pedig félénken álldogált mellette. Matthew nem talált ma-gyarázatot Thomas bálványimádatára. Neki kizárólag Alastair rend-kívül kifejező szemöldöke tetszett, de hát nem a szemöldök teszi az embert.

– Nagyon szomorú vagy, Alastair? – kérdezte Thomas, amikor a visszaszerzésén ügyködő Matthew már egészen közel járt hozzá.

– Ne zavarj, mitugrász! – szólt vissza Alastair, bár nem volt türelmetlenség a hangjában.

Még ő sem érezte úgy, hogy tiltakoznia kellene, ha valaki rajong érte.

– Hallottad a sunyi kígyót! – mondta Matthew. – Gyere velem, Tom!

– Á, Fairchild tyúkanyó! – Alastair gúnyos vigyorra húzta a száját.
– Milyen nagyszerű felesége leszel valakinek egy szép napon!

Matthew dühösen állapította meg, hogy Thomas halványan elmosolyodik, bár a fiú becsülte annyira, hogy gyorsan visszarendezte a vonásait. A béketűrő, jámbor Thomast sokat gyötörték a nővérei. A jelek szerint kifejezetten vakmerőnek találta Alastairt, amiért mindeenkivel olyan gorombán bánt.

– Bár én is ugyanezt mondhatnám neked! – jegyezte meg Matthew. – Egyetlen jótékony léleknek sem jutott eszébe tájékoztatni, hogy a frizurád finoman szólva is félresikerült? Egy barát sem akadt? Mit szólt apukád? Senkinek nem voltál elég fontos, hogy ne engedjen látványosságot csinálni magadból? Vagy pusztán arról van szó, hogy túlságosan lefoglal az ártatlanok elleni gonosztettek tervezgetése ahhoz, hogy a sajnálatos külsőddel törődj?

– Matthew! – szólt rá Thomas. – Meghalt a barátja!

Matthew nagyon szívesen rámutatott volna, hogy éppen Alastair és a barátai uszították rá a démont Jamesre, és voltaképpen azt kapták, amit megérdemeltek. Másfelől viszont tisztában volt vele, hogy egy ilyen megjegyzéssel végtelenül elszomorítaná Thomast.

– Na, mindegy, menjünk – mondta. – Bár önkéntelenül azon gondolkodom, kinek az ötlete lehetett ez a rusnya trükk.

– Várj egy pillanatra, Fairchild! – csattant fel Alastair. – Te mehetsz, Lightwood!

Thomas aggodalmas arccal elindult ugyan, de Matthew látta, hogy nem szívesen hagyja ott a bálványát. Amikor a fiú bánatos barna szem me Matthew-ra ugrott, Matthew bólintott, ő pedig kelletlenül kiballagott a helyiségből.

Kettesben maradv Matthew és Alastair farkasszemet nézett egymással. Matthew tudta, hogy Alastair jó okkal küldte el Thomast. Az ajkába harapott, és felkészült a dulakodásra.

Alastair azonban nem esett neki.

– Hogy jössz ahhoz, hogy eljátszd az erkölcsöszt, és trükkökről meg apukákról papolj, miután úgy születél, ahogy?

Matthew összeráncolta a szemöldökét.

– Mégis, mi a nyavalyáról beszélsz, Carstairs?

– Mindenki anyádról meg nőhöz nem méltó dolgairól pletykál – közölte a szörnyű, gyűlöletes féreg, Alastair Carstairs.

Matthew felhorkant, de Alastair ellentmondást nem tűrően fel emelte a hangját.

– Egy nő nem lehet jó konzul, anyád mégis folytathatja a pályafutását, persze, mert a nagy hatalmú Lightwoodok támogatják.

– Bizonyára, a családjaink ugyanis barátok – jegyezte meg Matthew. – Számodra talán ismeretlen a barátság fogalma, Carstairs? Mennyire sajnálatos, ámbátor tökéletesen érthető a világmindenség összes többi élőlényének a szempontjait tekintve.

Alastair felhúzta a szemöldökét.

– Ó, nagyszerű barátok, semmi kétség. Anyádnak nyilván szüksége is van barátokra, lévén apád képtelen megtenni, ami egy férfitől elvárható.

– Hogy mondd, kérlek? – lepődött meg Matthew.

– Különös, hogy olyan sokkal apád rémes balesete után születél. – Alastair épphogy csak nem pödörte meg képzeletbeli bajuszát.

– Meglepő, hogy apád családja szóba sem áll veletek, sőt, egyenesen azt követelik anyádtól, hogy vesse le a férjezett nevét. Figyelemre méltó, hogy nem is emlékeztetsz apádra, ellenben éppen olyan színű a hajad, mint Gideon Lightwoodé.

Gideon Lightwood Thomas apja volt. Nem csoda, hogy Alastair elküldte Thomast, mielőtt előállt a nevetséges vádjaival.

Az egész teljesen abszurdnak tűnt. Igaz, ami igaz, Matthew haja szőke volt, az anyjái barna, az apjái és Charles Bufordé pedig vörös. Matthew anyja apró volt, de Cook, a szakácsuk azt mondta, szerint Matthew magasabbra nő majd Charles Bufordnál. Gideon bácsi sok időt töltött édesanyával, és Matthew azt is tudta, hogy kiállt mellette, amikor összetűzésbe került a Klávéval. Édesanya egyszer jó és hűséges barátjának nevezte. Matthew-t korábban egyáltalán nem foglalkoztatta a dolog.

Édesanya mindig azt mondta, hogy édesapa arca olyan kedvesen, barátságosan szeplős. Matthew mindig szeretett volna úgy kinézni, mint az apja.

De nem úgy nézett ki.

Amikor végül megszólalt, még a saját fülében is furcsán csendült a hangja.

– Nem értem, mire gondolsz.

– Henry Fairchild nem az apád – mordult fel Alastair. – Gideon Lightwood fattya vagy. Rajtad kívül mindenki tudja.

Matthew vak dühében lekevert egy pofont a fiúnak, aztán megkereste Christophert, mindenkit eltessékelt a környékéről, és gyufát adott neki.

Rövid, ámde annál eseménydúsabb időszak következett, végül pedig Matthew elhagyta az iskolát, és soha többé nem tért vissza. Ekko-riban robbant fel az Akadémia egyik szárnya.

Matthew később maga is rájött, hogy mennyire döbbenetes ötlet volt, de egy őrült pillanatában felkérte Jamest, hogy legyen a parabataia, a fiú pedig valami csoda folytán beleegyezett. Matthew és az apja ezután több időt töltött Fairchildék londoni otthonában, hogy Matthew egyszerre lehessen az apjával és a parabataiával. Arra jutott, hogy a dolog végül azért egészen jól sült el.

Már csak arra kellett volna rájönnie, hogyan felejtse.

Az árnypiac, London, 1901

Jem megtorpant a londoni piac táncoló lángjai és fekete vasból kovácsolt boltívei között. Meglepte az ismerős arc felbukkanása ezen a teljességgel váratlan helyen, az pedig még inkább, hogy milyen melegen üdvözölte Matthew.

Persze ismerte Charlotte fiát. A bátyja, Charles mindig hűvösen és távolságtartóan viselkedett, amikor hivatalos ügyben találkozott Zakariás testvérrel. Persze Zakariás is tudta, hogy a néma testvéreknek el kell különülniük a világtól. Ezt Elias bácsikájának a fia, Alastair is egyértelművé tette, amikor Zakariás testvér kapcsolatot keresett vele.

Így van ez jól, mondták a testvérei az elméjében. Nem mindig tudta megkülönböztetni egymástól a hangjukat. Halk kórus volt, csendes, mindig jelen lévő hang.

Jem nem rótta volna fel Matthew-nak, ha ő is úgy gondolkodik, mint sokan mások, de a fiú a jelek szerint nem így volt vele. Ragyogó, finom arcára most mégis kiült az ijedtség.

– Túlágosan bizalmas vagyok? – kérdezte feszülten. – Csak gondoltam, ha James parabataia vagyok, és ő így hív téged, akkor nekem is lehet.

Persze hogy lehet, felelte Zakariás testvér.

James valóban így szólította, mint ahogy a húga, Lucie is, majd idővel Alastair húga, Cordelia is rákapott a dologra. Zakariás a legedesebb gyerekeknek találta őket a világon. Tudta, hogy talán kicsit részrehajló, de hát, a hit igazságokat szül.

Matthew sugárzott. Zakariásnak a fiú anyja jutott eszébe, és a kedves gesztus, amivel befogadott három árvát, amikor még ő maga is alig nőtt ki a gyerekkorból.

– A Londoni Intézetben folyton rólad beszélgetnek – közölte Matthew. – James, Lucie, Will bácsi és Tessa néni is. Úgy érzem, mint ha sokkal jobban ismernélek, mint valójában, szóval bocsáss meg, ha visszaélek a kedvességeddel.

Nem élhetsz vissza vele, mert mindig örülök neked, mondta Jem.

Matthew mosolya még szélesebb lett, és rendkívül megnyerővé tette az arcát. A melegsége nem rejtőzik olyan mélyen, mint Charlotte-é, gondolta Jem. Neki soha nem tanították azt, hogy zárkózzon be, ne örüljön a világnak, és ne bízson benne.

– Szívesen hallanék a kalandjaitokról Will bácsival és Tessa néni-vel a te szemszögedből – vetette fel Matthew. – Nagyon izgalmas dolgokat csinálhattatok! Velünk soha semmi izgalmas nem történik. Ha komolyan lehet venni, amit mesélnek, igazán drámai, rossz csillagzat alatt született szenvedély fűzhetett Tessa nénihez, mielőtt néma testvér lettél. – Matthew egyszerre elhallgatott. – Jaj, bocsánat! Járta-tom itt a számat. Nem figyelek oda, és nagy izgatottságomban tisztelenül beszélek veled. Egészen biztosan furcsa lehet visszagondolni az előző életedre. Remélem, nem zaklattalak fel, és nem is sértettelek meg. Menten sírva fakadok, ha nincs köztünk béke.

Béke van, felelte magában mosolyogva Zakariás testvér.

– Egészen biztos vagyok benne, hogy lángoló szerelmet élhetnél volna át bárkivel, akivel csak akarsz – folytatta Matthew. – Vak, aki nem látja. Jó ég, ez megint nagyon meggondolatlan volt, igaz?

Kedves, hogy ezt mondd, felelte Zakariás testvér. Szép ez az éjszaka, nem igaz?

– Látom, nagyon tapintatos ember vagy – állapította meg Matthew, majd hátba vágta Zakariás testvért.

Együtt sétáltak tovább az árnypiac standjai között. Zakariás testvér egy boszorkánymestert keresett, aki korábban megígérte, hogy segít neki.

– Tudja Will bácsi, hogy Londonban vagy? – kérdezte Matthew. – Találkozol vele? Ha Will bácsi megtudja, hogy Londonba jöttél, és nem látogattad meg, én meg közben tudtam róla, akkor nekem anynyi. Nem élem meg a felnőttkort. Férfiasságom szépséges virága idejekorán hervad el. Gondolhatnál az elkerülhetetlen halálomra, Jem bácsi, de tényleg.

Valóban? – kérdezte Zakariás testvér.

Meglehetősen egyértelmű volt, mit szeretne megtudni Matthew.

– Szintúgy komoly szívességet tennél nekem, ha esetleg nem említenéd meg, hogy találkoztunk az árnypiacon – hízelgett érezhető aggodalommal a hangjában, majd újra megvillantotta lebilincselő mosolyát.

A néma testvérek általában megveszekedett pletykafészek, közölte Zakariás testvér, a kedvedért azonban kivételt teszek, Matthew.

– Köszönöm, Jem bácsi! – Matthew belekarolt Jembe. – Már látom, hogy jó barátok leszünk.

Különös párnak láthat bennünket a piac, gondolta Jem. Egy vidámságtól sugárzó gyerek lóg gondtalanul egy csuklyás köpeny sötétjébe

burkolódzó néma testvér karján. Matthew semmiféle jelét nem adta, hogy tudatában lenne ennek az össze nem illésnek.

Én is úgy hiszem, mondta Jem.

– A kuzinom, Anna szerint az árnypiac örületesen szórakoztató – csevegett vidáman Matthew. – Biztosan ismered Annát. Az ő társasága eleve örületesen szórakoztató, és neki van a legjobb ízlése Londonban a mellények terén. Találkoztam pár igen barátságos tündérral, akik meghívtak, és gondoltam, akkor már megnézem magamnak ezt a helyet.

Ebben a pillanatban éppen azok a tündérek húztak el mellettük, akikkel Matthew az imént táncolt. Csak a homlokukon virágkoszorút viselő fénycsíkok látszottak belőlük. Az egyik tündérfiú az ajkán idegen gyümölcs vörös foltjával megtorpant egy pillanatra, és Matthew-ra kacsintott. Nem látszott rajta, hogy neheztelne, amiért a fiú tánc közben faképnél hagyta őket, bár a tündérek esetében a látszatra soha nem lehetett igazán adni. Matthew habozott, vetett egy bizonytalan pillantást Zakariás testvérrre, majd viszonozta a kacsintást.

Zakariás testvér úgy érezte, figyelmeztetnie kell. *Nincs kizárva, hogy a barátaid rosszban sántikálnak. A tündéreknél nem ritka az ilyesmi.*

Matthew mosolya most már inkább ravasznak tűnt.

– Magam is gyakorta sántikálok rosszban.

Nem feltétlenül erre gondolok. Nem áll szándékomban megsérteni az alvilágiakat, mert éppen annyi megbízható van köztük, mint az árnyvadászok között, de természetesen ennek az ellenkezője is igaz. Nem lenne bölcs dolog megfedkezni róla, hogy az árnypiacon nem nézi mindenki jó szemmel a nephilimek jelenlétét.

– És ki róhatná fel ezt nekik? – kérdezte Matthew könnyedén.

– A nephilimek áporodott egy banda. A jelenlévők kivételek, Jem bácsi! Apám gyakran emlegeti egy barátját, aki boszorkánymester.

Együtt találták fel a portálokat, tudtad? Én is örülnék, ha a közeli barátaim között lenne alvilági.

Mindenkinek jól jön egy olyan barát, mint Magnus Bane, nyugtázta Zakariás testvér.

Tiszteletlenségnek tűnhetett volna Magnusszal szemben, aki olyan jó barátja volt Jem parabataiának, ha tovább boncolgatja ezt a dolgot Matthew-val. Talán túl óvatos volt. Matthew biztosan sok alvilágit is elbűvölt volna a sármjával.

Will egyértelművé tette, hogy az Intézet éppen úgy készen áll a bajba jutott alvilágiak megsegítésére, mintha mondénokról vagy árnyvadászokról volna szó. Talán ez az új nemzedék már úgy nőhet fel, hogy több jóindulattal bánik az alvilágiakkal, mint a korábbiak.

– Anna nincs itt ma este – folytatta Matthew –, te viszont itt vagy, úgyhogy minden rendben. Mit fogunk csinálni? Valami különlegeséget keresel? Én arra gondoltam, hogy vehetnék Jamie-nek és Luce-nak egy könyvet. Bármilyen könyv jó lesz. Az összeset szeretik.

Jem még inkább a szívébe fogadta a fiút, miután ilyen nyilvánvaló ragaszkodással beszélt Jamesről és Lucie-ről.

Ha látunk megfelelő könyvet, mondta, megvesszük nekik. Azt inkább elkerülném, hogy veszélyes varázslatokat tartalmazó kötetet kapjanak.

– Az Angyalra, dehogy! – rázta a fejét Matthew. – Luce egészen biztosan elolvasná. Ő a maga csendes módján igazi fenegyerek.

Ami engem illet, mondta Jem, kaptam egy megbízást valakitől, akit nagy tiszteletben tartok. Az ő kérésére erről nem mondhatok többet.

– Teljességgel megértem. – Matthew láthatólag már annak is örült, hogy legalább bizonyos mértékig sikerült Jem bizalmába férkőznie. – Nem kérdezősködöm, de esetleg ennek ellenére is segíthetnék valamiben? Számíthatsz rám, ha gondolod. Elvégre ugyanazokat az embereket szeretjük, nem igaz?

Szívemből köszönöm az ajánlatot.

Semmiféle esély nem volt rá, hogy ez a gyerek segítsen neki a jelenleg előtte álló feladatban, de a jelenlétének köszönhetően mégis úgy érezte, valamicske átragadt rá Matthew világ iránti lelkesedéséből, miközben bejárták a piacot, és mindent megnéztek maguknak, és együtt élvezték a hangokat meg a látványt.

Az egyik standnál tündérgyümölcsöket árultak, előtte pedig egy vérfarkas méltatlankodott, amiért szerinte becsapták, és dühösen fogadkozott, hogy ezentúl nem köt üzletet goblinokkal. Más standokon piros-fehér csíkos vászontető alatt árulták a törökmézet, bár Zakariás testvérnek akadtak kételyei az édesség eredetét illetően. Matthew megtorpant, és harsányan nevetett egy kék bőrű boszorkánymesternőn, aki játék unikornisokkal, sellőpikkelyekkel meg kis lángholó kerekkel zsonglörködött. A fiú addig flörtölt vele, amíg végül elárulta, hogy Catarinának hívják. Azt is hozzátette, hogy Matthew semmi esetre sem látogathatja meg, de a fiú mosolyát azért viszonzotta. Zakariás testvér gyanította, hogy az emberek általában így vannak ezzel.

Az árnypiac népét úgy általában véve láthatólag szórakoztatta Matthew. Ahhoz szoktak, hogy a feléjük tévedő árnyvadászok tanúkra vagy tettesekre vadásznak, nem pedig a mérhetetlen lelkesedésüket demonstrálják.

Matthew megtapsolt egy standot, amelyik csirkelábakon oldalgott elé. A rajta álló színes gázokat és folyadékokat tartalmazó üvegcsék között egy pitypanghajú tündéraszony kukucskált.

– Szia, szépfiú! – szólalt meg reszelős hangon.

– Melyikünkhöz beszél? – kérdezte Matthew nevetve, majd a könyökét felemelve Zakariás testvér vállának támaszkodott.

A tündéraszony gyanakodva mérte végig Zakariást.

– Ó, egy néma testvér szerény piacunkon! A nephilimek ezt megtiszteltetésnek tekintik.

Megtisztelve érzi magát? – kérdezte Zakariás, és úgy helyezkedett, hogy óvón Matthew elé léphessen.

A fiú ezzel mit sem törődve megkerülte Zakariást, és szemügyre vette az üvegcséket.

– Csinos kis főzetek – állapította meg, és a nőre mosolygott. – Maga készítette őket? Szépen elrendezte őket. Maga ezek szerint igazi feltaláló, igaz? Apukám is feltaláló.

– Bárkit szívesen látok piacon, akit érdekel az árum – mondta a nő. – Látom, a nyelved is olyan, mint a méz, nem csak a hajad. Hány éves vagy?

– Tizenöt – felelte kapásból Matthew.

Kutakodni kezdett a fiolák között, a gyűrűi nekikoccantak az üvegnek, a fából és aranyból vagy fából és ezüstből készült dugóknak, közben az apjáról meg az olvasmányjaiból ismert tündérfőzetekről fecsegett.

– Á, tizenöt évet éltél, és ahogy elnézem, mind a tizenöt év csupa nyárból állt. Az ember azt gondolná, hogy csak egy sekély folyó csilloghat ilyen fényesen.

Matthew egy gyerek leplezetlen csodálkozásával kapta fel a fejét a sértés hallatán. Egy pillanatra még el is komorodott, mielőtt azonban Jem közbeavatkozhatott volna, máris újra mosolygott.

– Na, mindegy. „Semmije sincs, de úgy tesz, mintha mindennek fölött állna. Mi többre vágyhatna az ember?”¹ – idézte Matthew. – Oscar Wilde. Ismeri a munkáit? Azt hallottam, a tündérek szeretnek költőket elrabolni.

¹ Oscar Wilde: *Bunbury*, az idézett rész Kamper Gergely fordítása

A nő elnevette magát.

– Tételezzük fel, hogy így van. Szeretnéd, ha téged is elrabolnánk, mézédés fiú?

– Nem hiszem, hogy anyámnak, a konzulnak tetszene a dolog.

Matthew továbbra is ragyogó mosollyal figyelte a nőt. A tündér egy pillanatra zavarba jött, aztán viszonzotta a mosolyt. A tündérek sokszor csak azért szurkálódnak, mert ilyen a természetük, nem azért, mert ártani akarnak.

– Az ott egy szerelmi bájital. – A tündéraszony állával egy finoman csillogó rózsaszín folyadékot tartalmazó fiola felé biccentett. – Ennek nem veszed hasznát, nephilimek legszebb gyermeke. Na, viszont ez megvakítja az ellenségeidet a csatában.

Azt el is tudom képzelni, mondta Zakariás testvér, aki egy szénfeke-
te homokkal teli üvegcsét tanulmányozott.

Matthew leplezetlen érdeklődést mutatott a szerek iránt. Zakariás biztos volt benne, hogy Henry fia számos érdekességet hallott az elemekről a vacsoraasztalnál.

– Ebben mi van? – mutatott egy lila üvegcsére Matthew.

– Ó, a nephilimek abban sem találnak semmi érdekeset – legyintett a nő. – Mi szükséged lenne olyan főzetre, amit ha valaki meg-
iszik, mindenképpen igazat mond? Úgy hallottam, nektek, árny-
vadászoknak, nincsenek titkaitok egymás előtt. Aztán meg nálatok
van a Végzet Kardja, azzal is be lehet bizonyítani, hogy valaki igazat
mond-e. Bár ha engem kérdezel, ez brutális gyakorlat.

– Valóban brutális – helyeselt vehemensen Matthew.

A tündéraszony már-már szomorúnak tűnt.

– Brutális a néped, drága gyermekem.

– De én nem vagyok az! – jelentette ki Matthew. – Én a művészet-
ben és a szépségben hiszek.

– Egy napon akkor is könyörtelenné válhatsz.

– Nem, soha! – erősködött Matthew. – Egyáltalán nem érdekelnek az árnyvadászok szokásai. Az alvilágiakat sokkal jobban kedvelem.

– Á, egy öregasszony kedvében igyekszel járni! – A tündér legyintett, de az arcán vidám ráncok szaladtak szét, ahogy megint elmosolyodott. – Ha már ilyen kedves fiú vagy, mutatok neked valami igazán különlegeset. Mit szólnál egy fiolányi sűrített csillaghoz, ami a viselőjének hosszú életet biztosít?

Elég! – szólaltak meg a hangok Zakariás fejében. *Egy árnyvadász nem alkudozik a saját életéért*, mondta a néma testvér, és a ruhája ujjánál fogva elvonszolta Matthew-t.

A fiú tiltakozásul hevesen hadonászott és kiabált.

Azokban az üvegekben minden valószínűség szerint nem volt más, csak festett víz meg homok, magyarázta Zakariás. *Ne vesztegesd a pénzedet semmilyen üzletre a tündérekkel. A piacon amúgy sem árt, ha óvatos az ember. Nem csak álmokat, szívfájdalmat is árulnak itt.*

– Hát jó – mondta Matthew. – Figyelj, Jem bácsi! Az a vérfarkas egy könyves standot vezet. A vérfarkasok meglepően lelkes olvasók. – Ezzel oda is rohant a standhoz, hogy aztán lényegre törő kérdéseket tegyen fel a zárt ruhát viselő vérfarkasnőnek, aki hamarosan már a haját igazgatta, és kacarászott a fiú képtelenségein.

Zakariás testvér tekintete hirtelen megakadt a boszorkánymesteren, akit keresett.

Itt várj! – mondta Matthew-nak, majd Ragnar Fellhez sietett, aki a vasúti híd egyik boltíve alatt rakott tűz mellett állt.

A lángok által vetett szikrák éppen olyan zöldek voltak, mint a boszorkánymester okos arca. A tűz megvilágította a férfi vastag szarva körül göndörödő hófehér haját.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Zakariás testvér! – biccentett. – Örülök, hogy látlak, bár sajnálatomra nem tudok jó hírekkel szolgálni neked. Nos, ez van. A rossz hír olyan, mint az eső, a jó hír pedig, mint a villámlás. Ritkán látni a becsapódás előtt.

Vidám gondolat, mondta elkeseredetten Zakariás testvér.

– Számos forrást megkerestem az általad kért információval kapcsolatban – folytatta Ragnor. – Találtam egy nyomot, de azt kell mondom, figyelmeztettek, hogy ez a kutatás végzetes is lehet. Nem egy ember számára már korábban is annak bizonyult. Valóban azt szeretnéd, hogy kövessem ezt a nyomot?

Igen, felelte Zakariás testvér.

Ennél többen reménykedett. Amikor abban az évben találkozott Tessával a hídon, a nő aggodalmasnak tűnt beszélgetés közben. Szürke nap volt. A szél félrefújta a haját az arcából, amit a gondok úgy ráncoltak össze, ahogyan az idő sosem fogja. Jem néha úgy érezte, Tessa arca pótolja az ő elvesztett szívét. Nem tehetett sokat a nőért, de egyszer megígérte neki, hogy élete végéig védelmezni fogja a menynek szele ellen is, ha kell, és feltett szándéka volt, hogy állja a szavát.

Ragnor Fell bólintott.

– Folytatom a keresést.

Én magam is, mondta Zakariás testvér.

Ragnor arcára egyszer csak mérhetetlen riadalom telepedett. Zakariás testvér sarkon fordult, és Matthew-t pillantotta meg, aki időközben visszasétált a tündéraszony főzetekkel teli standjához.

Matthew! – szólt rá a fiúra Zakariás. *Gyere ide!*

Matthew bólintott, és a mellényét igazgatva kelleetlenül elindult felé.

A boszorkánymester ettől csak még jobban megrémült.